

Dosarul nr. 3ra-572/19
01-3ra-2519-03042019

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (D. Crigan)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

Î N C H E I E R E

29 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale a Republicii Moldova,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Luiza Gafton împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale a Republicii Moldova cu privire la obligarea recalculării pensiei,

împotriva deciziei din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale a Republicii Moldova și s-a menținut hotărârea din 03 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central

c o n s t a t ă :

La 15 noiembrie 2018, Luiza Gafton a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la obligarea recalculării pensiei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că din 25 februarie 1991 activează în funcție de judecător, începându-și cariera de judecător la Judecătoria Populară din raionul Sovietic al orașului Chișinău, actualul sediul Central al Judecătoriei Chișinău.

Prin decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 20127-VII din 10 martie 2014, a fost numită, pe un termen de 4 ani, în funcția de președinte al Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău.

Prin decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 51-VIII din 27 ianuarie 2017, a fost numită, pe un termen de 4 ani, în funcția de vicepreședinte al Judecătoriei Chișinău.

A susținut reclamanta că la moment are o vechime în muncă de peste 27 de ani, iar începând cu 06 februarie 2013, beneficiază de pensie pentru vechime în muncă, calculată din salariul judecătorului de primă instanță.

Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 88 din 26 mai 2017, a fost numită în funcția de judecător al Curții Supreme de Justiție până la atingerea plafonului de vârstă de 65 de ani.

A menționat că potrivit certificatului nr. 96 din 02 noiembrie 2018, eliberat de către Curtea Supremă de Justiție, salariul său de funcție de judecător al Curții Supreme de Justiție, începând cu 09 iunie 2017, constituie 28.486 de lei.

A declarat reclamanta că quantumul pensiei pentru vechimea în muncă urmează să-i fie recalculat, începând cu 09 iunie 2017, ținându-se cont de salariul de funcție al judecătorului Curții Supreme de Justiție în conformitate cu dispozițiile art. 32 alin. (1) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995, care stipulează că, judecătorul care a atins vârsta de 50 de ani și are o vechime în muncă de cel puțin 20 de ani, dintre care cel puțin 12 ani și 6 luni a activat în funcție de judecător, are dreptul la pensie pentru vechime în muncă în proporții de 55% din salariul mediu lunar, iar pentru fiecare an complet de muncă peste vechimea de 20 de ani – de 3%, dar în total nu mai mult de 80% din salariul mediu lunar. Pensia judecătorului se recalculează ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu.

Totodată, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea privind salarizarea judecătorilor și procurorilor nr. 328 din 23 decembrie 2013, (în vigoare până la 01 decembrie 2018), salariul de funcție al judecătorului se stabilește în funcție de nivelul instanței judecătorești la care acesta își desfășoară activitatea și de vechimea în muncă în funcție de judecător.

Iar, aliniatul (4) lit. b) al art. 4 din aceeași Lege, prevede că salariul de funcție al judecătorului din cadrul Curții Supreme de Justiție se stabilește în quantum de 5,0 salarii medii pe economie pentru judecătorul care are o vechime în muncă în funcția de judecător de peste 16 ani.

Astfel, legislația națională în vigoare statuează că pensia judecătorului se recalculează ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului în exercițiu, fără careva limitări și fără ca legislatorul să facă diferența între judecătorii aflați în funcție și cei demisionați.

A notat reclamanta că și Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 25 din 27 iulie 2017 pentru controlul constituționalității art. II din Legea nr. 290 din 16 decembrie 2011, a reținut că un drept social poate fi obiectul protecției constituționale garantate de art. 46 din Constituție și respectiv art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, numai în cazul când dreptul social respectiv este dobândit și are valoare economică.

A invocat reclamanta că recalcularea pensiei judecătorului urmează să aibă loc reieșind din quantumul dreptului patrimonial dobândit, iar la caz, ținându-se cont de mărimea salariului lunar al judecătorului Curții Supreme de Justiție, în funcție, fără careva limitări.

La 02 noiembrie 2018, s-a adresat cu cerere prealabilă către Casa Teritorială de Asigurări Sociale sect. Botanica, solicitând recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă din salariul de funcție deținut în prezent, însă prin răspunsul nr. X01/09-6956 din 09 noiembrie 2018, aceasta a fost respinsă din motiv că potrivit art. III din Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, în vigoare din 16 mai 2014, judecătorii care beneficiază de plata pensiei, dar continuă să activeze în funcția de judecător vor primi pensie în mărimea stabilită la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Consideră reclamanta că refuzul Casei Teritoriale de Asigurări Sociale sect. Botanica de a-i recalcula pensia pentru vechimea în muncă din salariul de funcție deținut în prezent este ilegal și neîntemeiat, deoarece dispozițiile art. III din Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, vin în contradicție cu prevederile art. 32 alin. (1) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995, modificat prin aceeași Lege nr. 60 din 04 aprilie 2014, Constituției și actelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Concomitent, a precizat reclamanta că art. III din Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, nu indică expres actul normativ care este supus modificării sau completării, legislatorul omițând să concretizeze care lege a fost supusă modificării sau completării prin acest articol.

În acest sens, a reiterat că asigurarea cu pensii a judecătorilor este reglementată prin legi speciale, cum ar fi Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995 și Legea privind sistemul public de pensii nr. 156 din 14 octombrie 1998 (Titlul modificat prin Legea nr. 290 din 16 decembrie 2016, în vigoare din 01 ianuarie 2017), respectiv art. III din Legea nr. 60 din 04 aprilie 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, în temeiul căruia pârâta și-a exprimat refuzul de a-i recalcula pensia pentru vechimea în muncă, la cazul speței, nu poate fi aplicat.

Or, diminuarea cuantumului pensiei calculate, precum și restricțiile la plata pensiilor stabilite judecătorilor, în modul prevăzut de lege, contravine art. 6, 16, 43, 47, 54 și art. 116 din Constituție, principiilor fundamentale despre independența organelor judiciare consfințite în Rezoluția Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite nr. 40/32 din 29 noiembrie 1985 și nr. 146 din 13 decembrie 1985, precum și Cartei Europene cu privire la statutul judecătorilor.

În contextul expus, a cerut Luiza Gafton admiterea acțiunii și obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să-i recalculeze pensia pentru vechimea în muncă, începând cu 09 iunie 2017, conform prevederilor art. 32 alin. (1) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995, ținând cont de salariul de funcție a judecătorului Curții Supreme de Justiție, în mărime de 28.486 de lei.

Prin hotărârea din 03 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, acțiunea a fost admisă și s-a obligat Casa Națională de Asigurări Sociale să recalculeze pensia Luizei Gafton începând cu 09 iunie 2017, ținând cont de salariul de funcție a judecătorului Curții Supreme de Justiție.

Prin decizia din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 03 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

Atât prima instanță, cât și instanța de apel și-au motivat soluțiile de admitere a acțiunii prin faptul că în art. III din Legea nr. 37 din 07 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, este indicat faptul că prezenta lege se pune în aplicare la data publicării, iar recalcularea salariilor pentru persoanele care dețin funcții de demnitate publică și pentru personalul din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică, se va efectua începând cu 01 ianuarie 2013.

Au reținut instanțele de judecată ierarhic inferioare că potrivit art. II din Legea nr. 290 din 16 decembrie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, judecătorul are dreptul la pensie în condițiile Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii, iar conform art. 33 alin. (1) lit. c) din Legea privind sistemul public de pensii nr. 156 din 14 octombrie 1998, reexaminarea drepturilor la pensie se efectuează în cazul persoanelor care continuă să activeze după realizarea dreptului la pensie pentru limită de vârstă.

Au notat instanțele de judecată că art. VIII alin. (3) din Legea nr. 290 din 16 decembrie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, în vigoare la momentul adresării reclamantei cu solicitarea privind recalcularea pensiei, prevede că pct. 25 din art. III în partea ce ține de art. 33 alin. (1) lit. c) și alin. (4¹) se aplică în cazul pensiilor pentru limită de vârstă stabilite, începând cu 01 ianuarie 2017.

Au remarcat instanțele de judecată că Luiza Gafton a dobândit dreptul la pensie la 06 februarie 2013, în condițiile art. 32 alin. (1) din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului, care prevede recalcularea pensiei în funcție de salariul judecătorului în exercițiu.

În acest context, au indicat instanțele de judecată că prevederile normative sus-menționate, adoptate ulterior, nu pot diminua conținutul dreptului reclamantei, aceasta urmând a beneficia de dreptul la pensie în condițiile în care a fost dobândit, adică cu dreptul la recalculare, iar coroborând acest raționament cu dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 328 din 23 decembrie 2013 cu privire la salarizarea judecătorilor, în vigoare la data adresării reclamantei cu solicitarea privind recalcularea pensiei, care reglementează dependența pensiei de salariul judecătorului, în raport de nivelul instanței în care acesta își desfășoară activitatea.

Astfel, au stabilit instanțele de judecată că în speță Casa Teritorială de Asigurări Sociale sect. Botanica neîntemeiat a refuzat reclamantei de ai recalcula pensia, admitând astfel încălcarea unui drept recunoscut de Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Pe lângă acestea, au notat instanțele de judecată că Curtea Constituțională în hotărârea nr. 27 din 20 decembrie 2011, la aprecierea corespunderii prevederilor legale cu garanțiile dreptului de proprietate, statuate de art. 46 din Constituție, în paragrafele 77-80, cu referire la prevederile art. 4 din Constituție, ținând cont de prevederile Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a reținut că drepturile care decurg din sistemele de protecție socială, deși nu sunt menționate expres în Convenția Europeană, totuși cuprinde în domeniul său de aplicare protecția socială, incluzând în sine asistența socială și cea medicală.

În pct. 79 al hotărârii nominalizate, Curtea Constituțională a conchis că un drept social poate fi obiectul protecției constituționale garantate de art. 46 din Constituție și respectiv de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, numai în cazul când dreptul social respectiv este dobândit și are o valoare economică. Or, un asemenea drept social reclamanta l-a dobândit legal, odată cu stabilirea pensie pentru vechimea în muncă de judecător.

În circumstanțele enunțate, au concluzionat instanțele de judecată ierarhic inferioare că reclamanta Luiza Gafton a dobândit dreptul la pensie cu recalculare în dependență de salariul judecătorului în exercițiu, în funcție de nivelul instanței în care își desfășoară activitatea, în mod legal, odată cu stabilirea pensiei pentru vechimea în muncă, la data de 06 februarie 2013.

Astfel, Casa Națională de Asigurări Sociale urmează să-i recalculeze Luizei Gafton pensia pentru vechimea în muncă începând cu 09 iunie 2017, în funcție de salariul judecătorului de nivelul Curții Supreme de Justiție.

Referitor la argumentul Casei Naționale de Asigurări Sociale precum că dreptul la recalcularea pensiei este rezervat doar judecătorilor demisionați și judecătorilor eliberați din funcție în legătură cu atingerea plafonului de vârstă, instanța de apel l-a considerat neîntemeiat, or, reclamanta a dobândit dreptul la pensie anterior operării modificărilor și completărilor în cauză, iar o lege ulterioară nu poate diminua conținutul unui drept obținut anterior.

La 18 martie 2019, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 19 februarie

2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 03 decembrie 2018 a Judecătoriai Chișinău, sediul Central, cu emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

În susținerea recursului Casa Națională de Asigurări Sociale a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La 03 aprilie 2019, în adresa Luizei Gafton a fost expediată copia recursului depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 15 aprilie 2019, Luiza Gafton a depus referință, solicitând să fie declarat inadmisibil recursul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale, cu menținerea deciziei din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 03 decembrie 2018 a Judecătoriai Chișinău, sediul Central, pe care le consideră legale și întemeiate, invocând că instanțele de judecată ierarhic inferioare au verificat minuțios toate circumstanțele, care au importanță pentru soluționarea justă a prezentei spețe, dând o apreciere corectă suportului probatoriu al cauzei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile și obiecțiile din referința depusă, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul învederează că, în data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din art. 257 alin. (1) al acesteia.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contencios administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

Potrivit art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosului administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului aliniat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Prin urmare, condițiile de admisibilitate a recursurilor declarate împotriva deciziilor pronunțate de curțile de apel, în calitate de instanțe de apel, cât și hotărârile pronunțate de curțile de apel, în cauzele de contencios administrativ, vor fi verificate prin prisma normelor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și respectiv încă valabile la momentul depunerii cererii de recurs.

Astfel, conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa Casei Naționale de Asigurări Sociale la 11 martie 2019, însă nu se atestă date când a fost recepționată de către recurentă (f.d. 105).

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 18 martie 2019.

Totodată, în conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către Casa Națională de Asigurări Sociale, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în cerere de apel, asupra cărora Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

Astfel, se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenta nu a evidențiat în cererea de recurs, formulată în memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Casa Națională de Asigurări Sociale nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de depunere a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Casa Națională de Asigurări Sociale a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața

instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele de judecată ierarhic inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, au aplicat și au interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva deciziei din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 195 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul depus de către Casa Națională de Asigurări Sociale a Republicii Moldova împotriva deciziei din 19 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic